# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 2622**

гр. София, 22.04.2014 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Първо отделение 20 състав,** в публично заседание на 09.04.2014 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2476** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 77 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от Б. П., гражданин на Г., действащ чрез представител по пълномощие адв. К. А. от САК против издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС Решение № 722 от 31.01.2014 г., с което на основание чл.77,ал.3, вр.чл.15,ал.1,т.7 от ЗУБ е прекратено производството за предоставяне на статут на чужденеца.

Оспорващият, лично и чрез процесуалния си представител навежда доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди ,че на адреса в [населено място] ,който е разрешен от Д. пребивава от март 2013 г. Не е получавал съобщения по пощата във връзка с откритото производство за предоставяне на бежански и хуманитарен статут. Не е уведомяван за спиране на производството. В подкрепа на твърденията си, представя доказателства, че на 03.10.2013г. от Д. му е издадена регистрационна карта. Иска се отмяна на решението.

В съдебното заседание оспорващият, редовно призован, се явява лично. Взима лично участие в производството чрез назначения му от съда, по реда на чл. 14, ал. 2 АПК, преводач от и на английски език. Поддържа жалбата. Не прави искане за присъждане на разноски.

Ответника-председателя на Държавната агенция за бежанците редовно уведомен не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на жалбата.
Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл. 142, ал.1 АПК, вр. с чл. 188 ГПК, прие за установено следното:
От приложените към административната преписка доказателства, е видно, че жалбоподателят Б. П., гражданин на Г. с молба, вх. № ЛМ-4442 от 11.03.2013г. по описа на Дирекция „Миграция”-МВР е поискал закрила, като тази молба на основание чл.58,ал.4 от ЗУБ е изпратена в Държавната агенция за бежанците при МС. Желанието си за предоставяне на бежански и/или хуманитарен статут оспорващият е заявил лично пред длъжностните лица на Д.,с молба вх. № 1238 от 20.03.2013г. на Транзитен център П.. На същата дата чужденецът е регистран с имената Б. П.,от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Г.,гражданин на Г., вероизповедание: католик, неженен ЛНЧ [ЕГН], като личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30,т.3 от ЗУБ.
След регистриране на молбата, на същата дата до оспорващия е изпратена покана за явяване на интервю на 21.03.2013 година от 10 часа, връчена лично срещу подпис на оспорващия на 20.03.2013 година, в присъствието на преводач от/на английски език ,който е бил разбираем за чужденеца. На тази дата 20.03.2013г.от директора на Транзитен център П., Р. Г. е издадена настанителна заповед № 742/20.03.2013г. за оспорващия- стая МФ.
На 21.03.2013 година с жалбоподателя е проведено интервю, в което той подробно посочил, причините за напускането на страната си. С издаденото Решение № ДП-834/21.05.2013г. на решаващ орган М.Ж., на основание чл.67в,т.1 ЗУБ във вр. с чл.13 на Регламент /ЕО/№ 343/2003г. на Съвета,е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. на Б. П.. На основание чл.76,ал.5 от ЗУБ решаващият орган е приел, че решението е връчено на чужденеца на 07.06.2013г., редовно, тъй като изпратеното му писмо, с ИД на адрес в ТЦ П. е върнато в Д. от Б. пощи – ЕАД с отбелязване, че получателят е преминал на друг адрес. Видно от докладна записка,/л.23/ адресирана до директора на ТЦ-с.П., на служител по настаняване Д.А. ,вх. № 1802 от 24.06.2013г.на Д. Б. П. се е завърнал от неизвестност в ТЦ П. на 20.06.2013г. Със следваща докладна записка, вх. №1847/01.07.2013г., същият служител по настаняване уведомява директора на транзитния център - [населено място], че 42-ма чужденци, настанени в центъра са в неизвестност, между тях и жалбоподателят Б. П., считано от дата 25.06.2013г. На 26.06.2013г., видно от докладна записка рег. № УП-742 на младши експерт М. Ж., образуваното производство по молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут, е преминало по общия ред.
На 16.08.2013г., П. С., Интервюиращ орган при Д. към МС на РБ – РПЦ- С., депозирал докладна записка до Председателя на Д. към МС на РБ, в която посочил, че е налице хипотезата на чл.14 ал.2 ЗУБ - чужденецът е променил адреса си на който е бил настанен без да уведоми за това Държавната агенция за бежанците.
С Решение № 1373/21.08.2013 година, Председател на Д. към МС на РБ на основание чл. 77 ал.1 във връзка с чл.14.ал.2 от ЗУБ е спрял производството за предоставяне статут на оспорващия. Приел е, че чужденеца е напуснал самоволно общежитието към Транзитния център, в което е бил настанен и е в неизвестност от 25.06.2013г., по този начин е променил адреса си без да уведоми за това Д., няма данни да се е явил и в

РПЦ-С.. Доказателства за съобщаване на решението за спиране на производството на оспорващия П. по делото не са представени.
С резолюция от 03.10.2013г. на директора на РПЦ-С. на чужденеца е разрешено да пребивава на външен адрес, находящ се в [населено място], [жк],вх. А,ет. 1,ап.2 ,във връзка с негова молба- декларация от 01.10.2013г. до директора на РПЦ-С., към която е приложен договор за наем, сключен на 01.09.2013г. между наемодател Б. С. З. и Б. П.. Със следваща молба- декларация от 13.01.2014г., с приложен договор за наем, която е адресирана до директора на РПЦ-С. оспорващия прави искане по време на административното производство пред Д. да пребивава на друг външен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] сочи и мобилен телефон за контакт. Видно от резолюцията на молбата от 13.01.2014г. на оспорващия е разрешено пребиваването на посочения външен адрес.
На 29.01.2013 година, до Председателя на Д. е депозирано Предложение от интервюиращ орган при Д. към МС на РБ, с което е предложено производството по предоставяне статут на оспорващия П. да бъде прекратено, тъй като в продължение на три месеца от спиране на производството ,чужденецът не се е явил пред съответните длъжностни лица на Д., за посочване на обективните причини, които са му попречили да изпълни задълженията си във връзка с производството за предоставяне на статут, предвид на което, съгласно разпоредбата на чл.77 ал.2 от ЗУБ производството не е възобновено.
На 31.01.2014 година, е издадено от зампредстедателя на Д. оспореното Решение № 722, с което, на основание чл.77, ал.3, вр.чл.15 ал.1, т.7 ЗУБ, е прекратено производството по предоставяне статут на оспорващия Б. П..
Решението е връчено лично срещу подпис на жалбоподателя,в присъствието на преводач, на 26.02.2014 година.
По делото е прието като доказателство заверено копие от Регистрационна карта на чужденец №[ЕИК], издадена на 03.10.2013г. година от Д., със срок на валидност, първоначално 20.12.2013г., продължен съответно до 20.03.2014г. и 20.06.2014г. Вписаният настоящ адрес, към датата на издаването на регистрационната карта е разрешения външен адрес в ж.к. Св.Т. [жилищен адрес] като на 13.01.2014г. е вписан и новия адрес на оспорващия в [населено място] , [жк],[жилищен адрес].
С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.
Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:
Оспореното Решение № 722/31.01.2014 година на зам. председател на Д. към МС на РБ, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.
Оспореното решение е издадено от материално компетентен орган - зам.председател на Д., надлежно оправомощен с правата по чл.77 ал.3 от ЗУБ, съгласно заповед № 03-751/11.12.2013г. на председателя на Агенцията.

Спазени са изискванията на чл. 59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл. 59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл. 77, ал.3, вр с чл. 15, ал.1, т.7 от ЗУБ.

При издаването на решението, административния орган е нарушил процесуално-правните разпоредби, което е довело до нарушаване и на материално-правните такива. Предпоставките за спиране и прекратяване на производство по предоставяне статут за визирани в чл. 14 и чл. 15 от ЗУБ. В чл. 14,т.2 е посочено, че производството за предоставяне статут на бежанец или хуманитарен статут се спира, когато чужденецът без основателни причини промени адреса си, без да уведоми за това Държавната агенция за бежанците или съответния регистрационно-приемателен център - какъвто е процесният случай, а в чл. 15 са визирани предпоставките за прекратяване на производството, една измежду които е и когато чужденецът не се яви пред съответното длъжностно лице на Държавната агенция за бежанците в продължение на три месеца от спирането на производството по чл. 14 за представяне на доказателства, че е имал обективни причини за промяна на адреса или обективни пречки за неявяване или несъдействие на длъжностните лица.

В настоящия случай, от доказателствата по делото се установява, на първо място че жалбоподателят не е уведомен надлежно за решението, с което на 21.08.2013г. председателя на Д. е спрял производството по предоставяне на статут. Ответника неправилно е приел, че в тримесечния срок след тази дата оспорващия не се е явил в РПЦ-С.. Точно обратното се установява от доказателствата- подадени са две молби - декларации от Б. П. , съответно на дата 01.10.2013г. и 13.01.2014г. до директора на РПЦ-С. с посочен адрес и мобилен телефон за контакт с лицето, на 03.10.2013г. му е издадена регистрационна карта на чужденец, в която е отразен настоящия му адрес. При тези данни очевидно е, че контакт с чужденеца не е търсен от длъжностните лица в Д.. По делото не се установи от ответника да е положил необходимата грижа, за да уведоми чужденеца за обстоятелството, че производството е спряно. Независимо от обстоятелството, че по отношение на решението за прекратяване и спиране на производството липсва изрично посочване как то следва да бъде връчено, то настоящата съдебна инстанция намира, че приложение по отношение на тези два вида решения следва да намери разпоредбата на чл. 76 от ЗУБ, регламентираща реда и начина на връчване на решенията на Председателя на Д. в общото производство- а именно препис от решението на Председателя на Държавната агенция за бежанците се връчва на чужденеца, търсещ закрила. Съдържанието на решението, както правата и задълженията, произтичащи от него, му се съобщават на език, който владее.Връчването се удостоверява с подписи на чужденеца, търсещ закрила, и на преводача, съответно тълковника. Отказът да подпише решението се удостоверява с подписите на двама свидетели.

По делото не се представиха никакви доказателства, че решението за спиране е надлежно връчено на оспорващия чрез някои от способите, визирани в чл. 76 от ЗУБ - лично, по пощата с обратна разписка или при отказ да бъде връчено. Това невръчване на решението за спиране, само по себе си е ограничило правото на защита на оспорващия, тъй като той изобщо не е разбрал, че производството му е спряно, респективно на това като правна последица от спирането и неявяването пред длъжностното лице, производството ще бъде прекратено. Допуснатите съществени нарушения на административно - производствените правила в посока изобщо невръчване, респективно на това не запознаване с Решението на Председателя на Д. за

спиране производството по предоставяне статут на оспорващия, са опорочили и издаденото Решение за прекратяване на производството, търсещият закрила е бил лишен както от възможността да се запознае с решението за спиране. Въпреки че, очевидно не е бил в известност за хода на административното производство, както се посочи по горе, той е декларирал адрес и телефон за контакт пред длъжностно лице на Д. в рамките на тримесечния срок, на който няма данни да е бил търсен.
При тези данни следвало е производството по предоставяне на статут да бъде възобновено. Решението за спиране се явява предпоставка за издаване на решението за прекратяване на производството и двете решения се намират в корелативна връзка, а незапознаването на оспорващия с решението за спиране на производството, неуведомяването му за съществуването на същото и последващото издаване на Решение за прекратяване на производството, е в нарушение както на процесуално-правните, така и на материално- правните разпоредби на ЗУБ. Зам председателят на Д. не е събрал доказателства в посока посочените от страна на интервюиращия орган обстоятелства дали наистина са налице и как и по какъв начин е протекло развилото се производство, поради което е постановил незаконосъобразен акт, който следва да се отмени, като личното дело на оспорващия следва да се върне на председател на Д. към МС за ново произнасяне, като молбата му за статут следва да бъде разгледана в производството по общия ред.
При този изход на спора съда не присъжда разноски в полза на жалбоподателя , предвид че такива не са поискани , нито с жалбата, нито до при приключване на заседанието на 09.04.2014г., когато е даден ход на устните състезания.

Така мотивиран, Административен съд София-град, първо отделение 20 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 722 от 31.01.2014 г.на зам председателя на Държавната агенция за бежанците към МС, с което на основание чл. чл.77,ал.3, вр.чл.15,ал.1,т.7 от ЗУБ е прекратено производството за предоставяне на статут на Б. П., гражданин на Г., ЛНЧ [ЕГН].
ИЗПРАЩА личното дело на Б. П. на председателя на Д. към МС за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.
На основание чл. 138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: